

keude smørkonsumerende Land have en mindre omfattende og mindre vidtgaaende Lovgivning, kan fra det Lands Standpunkt være særdeles vel begrundet; men deri er der ikke allermindeste Grund for os til at blive staaende derved, idet vor Udførsel kunde kræve ganske andre Regler. Navnlig forekommer det mig meget klart, at den Betragtning, at vi følge den engelske Lovgivning her, ingenlunde kan være afgjørende. Jeg forstaar knap, hvad det er for et Argument, som skulde ligge deri. Den engelske Lovgivning maa vi selvfølgelig følge, for saa vidt vi ville handle paa England; altsaa det er ikke Noget, vi behøve at rose os af, at vi følge de engelske Lovregler, som gjælde for, hvad der foregaar paa engelsk Grund. Hvis vi ikke følge dem, vil det bekomme os ilde; vi ville blive sendte tilbage med Retur, hvis vi ikke iagttage de Regler, som Engländerne foreskrive, og hvis vi ikke have malet „Margarin“ paa vore Kunstsmør-Butter. Denne simple Sag behøve vi ikke at prale af. Foraa vidt vi dernæst tale om Engländernes indre Lovgivning, Lovgivningen for deres Detailhandel, saa kan det vel være rigtigt for os at have noget Egnende her, men at de Regler, vi have her for vor indre Omsetning, skulde have nogen som helst Betydning i England, det vil vist Ingen falde paa at tro. Engländerne bryde sig sandelig ikke om Reglerne for vor Detailhandel her; hvorledes Høstehandelen foregaar i Grønnegade, er dem aldeles ligegyldigt. Jeg ser ikke reitere, end at det med den engelske Lovgivning er enten selvfølgelig, eller ogsaa ingen Ting betyder. Der er den store Forskjel imellem England og Danmark, at England giver Love for sin egen Skyld, sandelig ikke for Danmarks Skyld, medens vi derimod give ikke vore Love paa dette Omraade for vor egen Skyld alene, men med særligt Hensyn til England. Der bliver derved Spørgsmaal om Noget, man kunde kalde Smørpolitik, dansk Smørpolitik, og jeg ser her ikke reitere, end at det maa være Hovedhjørnepunktet i dansk Smørpolitik, at vi indrette vor Lovgivning paa dette Omraade saaledes, at vi kunne tæfkes vore Runder, give England Lyft til at kjøbe vort Smør og betale noget Klæffeligt for det.

Det er vel ganske sandt, hvad jeg før sagde, at vi have en Vanskelighed her; det er ikke let for os at staa her i Danmark og bedømme, hvad der er det engelske Publikums Krav og Tarv i den Retning. Men saa ganske hjælpeløse staa vi dog ikke. I det Hele og Store vil det, som er sundt og fornøstigt her i Danmark, ogsaa være sundt

og fornøstigt i England; hvad der gjør Indtryk paa en dansk Husmoder, vil ogsaa gjøre Indtryk paa en engelsk, og jeg skal derfor begynde med at rette mit Blik paa vore indre Forhold herhjemme, idet jeg bestandig maa fremhæve, at Hovedvægten ligger paa vort Forhold til England. Hvis vi stode saaledes, at vi kun havde at gøre med Forholdet mellem danske Borgere indbyrdes, er det saa, at Kunstsmørret vilde kunne blive til stor Gene for det danske Landbrug. Det var muligt, at selv om vi ikke havde nogen Udførsel af vort Smør til England, vilde vi alligevel høre Alager af det danske Landbrug overfor Kunstsmørret. Det danske Landbrug vilde sige: Staf os denne Konkurrence fra Halsen, den piner Livet af os. Men dertil var saa at sige, idet man jo ikke vil benegte, at Landbruget lider et Tab, at dette Tab dog vilde finde nogen Modvægt, idet det Tab, som Landmændene led, vilde komme andre Medborgere til Gode; heri vilde der være en Trøst og en Beroligelse. Man behøvede ikke at negte Landbruget sin Sympathi, men andre Medborgere vilde dog finde en ikke ringe Trøst i, at hvad Landbruget tabte, tjente de, og det vilde sikkert være forgjæves at anraabe andre Medborgere om at erstatte Landbruget dette Tab. Men helt anderledes stiller Forholdet sig, naar vi staa overfor et fremmed Marked, naar der ikke er Tale om at fordele Pengene mellem Borgerne indbyrdes, men naar der er Spørgsmaal om fremmede Penge. Og saaledes staa det jo med det danske Smør. Naar der er Tale om en 50 Millioner Kroner om Aaret, som vi skulle have fra England, saa er Sagen ikke den, at hvis vort Landbrug ikke faar dem, komme de andre af vore Medborgere til Gode. Nei, saa komme de ikke Noget til Gode her, saa blive de i England, og saa savne Alle dem her. Naar Spørgsmaalet er om det engelske Marked, gjælder det altsaa, at hele Samfundet vil være interesseret i dette Spørgsmaal, og saa kan man ogsaa med Villighed vente, at hele Samfundet er villigt til at paatage sig Offre, for at fikre Landbruget, at disse Penge komme det til Gode, thi derigjennem komme disse fremmede Penge os Alle til Gode; det kunne vi betale Noget for, og det bør vi betale Noget for, da vi faae noget Reelt til Gjengjæld. Naar jeg nu vil se, hvad der kunde antages at have Interesse for det engelske Marked, hvilke Foranstaltninger her hjemme fra vi kunne tænke ville øve Indflydelse der, saa vil jeg gaa ud fra vore egne Forhold. Det Hovedargument, som den Bevægelse, der her i Landet er reist imod Kunstsmørret — en